

Xin đừng mâu thuẫn với chính mình

Huỳnh Quốc Bình

Có lần tôi được một nhà báo hỏi rằng: "Là người vừa sinh hoạt cộng đồng, sinh hoạt đấu tranh, vừa là một tín hữu của một tôn giáo, có điều gì trở ngại cho các sinh hoạt của ông hay không?" Tôi đã trả lời như sau:

"Căn cứ vào lời Chúa, thì ít nhiều tôi đang làm bốn phận của một công dân mà Chúa có dạy trong Thánh Kinh. Ngay cả những vị Mục Sư Hoa Kỳ, hoặc những tín hữu Tin Lành người Mỹ hiện đang giữ những trách vụ quan trọng trong chính quyền, điển hình là các vị Tổng Thống Hoa Kỳ, những thành phần cao cấp,... ngoài bốn phận đối với Thiên Chúa và giáo hội cũng phải làm bốn phận công dân, chứ đâu có ruộng bỏ tổ quốc, hay xa lánh những gì liên quan đến đất nước của họ. Tôi nghĩ những ai tự nhận mình là người có "Sự Sáng Của Chúa" cần biết đâu là lẽ công bằng để sống thật với lòng mình, để không xa rời thực tế của cuộc đời do Chúa ban cho... Tôi xin phép được chứng minh. Trong Kinh Thánh có ghi lại lời cầu xin của Chúa Jesus với Đức Chúa Cha rằng: "**Con chẳng cầu Cha cất họ ra khỏi thế gian, nhưng xin Cha gìn giữ họ cho khỏi điều ác.**" Chính vì thế, tôi sẽ nhờ ơn Chúa để không hành xử như thế là đang sống "trên trời", trong khi thực tế thì tôi vẫn còn đang ở trần gian, hằng ngày vẫn còn mặc nợ áo cơm của con người... Tôi chọn con đường đấu tranh cho sự tự do của đồng bào tôi. Tôi tình nguyện phục vụ cộng đồng VN một cách bất vụ lợi, vì Chúa có dạy: "**hễ điều chi mà các người muốn người ta làm cho mình thì cũng hãy làm điều đó cho họ...**"

Thật ra nguyên vẹn lời dạy của Chúa được ghi trong Kinh Thánh như sau: "**Hễ điều chi mà các người muốn người ta làm cho mình, thì cũng hãy làm điều đó cho họ, vì ấy là luật pháp và lời tiên tri**"... Chúa không nói hãy nên, hãy nhớ, mà Ngài đã nhấn mạnh: "**ấy là luật pháp và lời tiên tri.**" Tôi xin đưa ra một thí dụ cụ thể, gần gũi với người Việt chúng ta, là lời dạy vừa nêu.

Nếu ngày nay quý vị và tôi còn kẹt lại VN, đang sống đời mất tự do, điều chắc chắn là chúng ta rất thèm khát tự do, và luôn mong mọi người Việt hải ngoại, hoặc những ai có điều kiện, tranh đấu cho đất nước VN thật sự có tự do, dân chủ để mình cùng chung hưởng. Hoặc chúng ta thuộc thành phần Tôi Tớ Chúa (Mục Sư, Truyền Đạo) hoặc Con Cái Chúa (Tín Hữu) đang bị việt cộng nhốt trong tù, hẳn nhiên chúng ta mong sao đồng bào hải ngoại, hoặc những Tôi Tớ, Con Cái Chúa đang được tự do bên ngoài đòi hỏi cho chúng ta ra khỏi tù. Vậy thì nếu chúng ta đang sống đời tự do tại hải ngoại, chúng ta phải làm việc đó cho những ai đang lâm vào hoàn cảnh thương tâm ấy. Đây là sự công bằng, có thủy, có chung mà Chúa đã dạy. Chứ không phải là những gì trừu tượng. Nên con dân Chúa không thể lý luận một chiều, hay suy diễn lời Chúa theo cách mà chỉ khi nào xét thấy có lợi cho riêng mình, còn không thì tìm cách chối bỏ lời dạy khác của Chúa.

Căn cứ vào những gì tôi giải thích chắc hẳn có người sẽ hỏi: Lời Chúa dạy rõ ràng như thế vậy thì những Tôi Tớ, Con Cái Chúa VN đã dành cho dân tộc VN, đất nước VN như thế nào?

Đây là một câu hỏi thật khó trả lời. Khó, không phải vì người ta thiếu sự nhận xét về việc này. Nhưng khó bởi sự tế nhị của vấn đề. Khó là vì ai cũng biết: muốn đã tật, phải cần thuốc đắng. Nhưng khổ nỗi ít có con bệnh nào thích thuốc đắng cả. Khó là vì không ai muốn trở thành mục tiêu chỉ trích của những người quá "thiên lương", nhìn đâu cũng thấy toàn những kẻ bị "ma quỷ cám dỗ." Người ta không thể "xét đoán" người khác một cách khắc khe, vô trách nhiệm, khi thấy một Tôi Tớ, Con Cái nào của Chúa, có ý ủng hộ những sinh hoạt trong chính quyền hay trong cộng đồng, là vội cho rằng đó là những kẻ háo danh, sa ngã đạo đức. Cũng đừng cho rằng người ta mang tội "xét đoán kẻ khác" khi họ chân thành nêu ra những mâu thuẫn của mình.

Tôi cũng không biết chính xác bao nhiêu Tôi Tớ, Con Cái Chúa tham gia vào những công tác đấu tranh ôn hoà. Nhưng tôi biết rất rõ là ngay trong lãnh vực sinh hoạt có tính cách xã hội tại tiểu bang Oregon này thôi. Số Tôi Tớ, Con Cái Chúa tham dự vào những công tác chung trong cộng đồng rất khiêm tốn, so với các tôn giáo khác. Đây là nỗi ưu tư của chính tôi và một số tín hữu Tin Lành nào có lối nhìn thực tế trong đời sống hằng ngày. Tôi nhắc đến hai chữ "*thực tế*" là vì theo nhận xét của chúng tôi người ta không thể sống xa rời thực tế của cuộc đời mà Thiên Chúa ban cho như tôi đã từng đề cập. Vì không phải là kẻ bội ơn, nên người ta không thể đi trên con đường làng êm ả mà cứ tưởng mình đang đi trên mây, để rồi vội quên công ơn những dân quê đã xây đắp nên con đường đó.

Trước 30-4-75 và sau khi bỏ nước theo làn sóng người di tản ra hải ngoại, có thể nói, đa số những Tôi Tớ, Con Cái Chúa, chủ trương không làm chính trị, mà chỉ lo hầu việc Chúa. Tôi cũng biết được hầu việc Chúa là tốt, là hạnh phúc, là điều Chúa muốn. Nhưng theo Phúc âm muốn làm đẹp lòng Chúa, thì: ***"Vì ta đói, các người cho ta ăn; ta khát, các người cho ta uống; ta là khách lạ các người tiếp rước; ta trần truồng, các người mặc cho ta; ta đau và bị tù, các người thăm viếng... Quả thật, ta nói cùng các người, hễ các người làm việc đó cho một người trong những người rất hèn mọn, ấy là các người cũng đã làm cho ta vậy."*** (***Phúc âm: Ma-Thi-Ơ 25: 42-45***)

Ngoài ra, ý nghĩa của hai chữ "*chính trị*" không phải là xấu. Trái lại, nó đã trở thành một môn học trong các trường đại học tại các quốc gia văn minh, giống như các ngành bác sĩ, kỹ sư hay những môn về thần học. Người ta có thể tuyên bố rằng "*tôi không làm chính trị*" nhưng người ta không thể bóp méo ý nghĩa chính trị. Làm chính trị hay không, đó là sự chọn lựa của mỗi người. Không phải ai cũng có điều kiện để làm chính trị, nhưng ý thức chính trị thì dứt khoát phải có trong đời sống của mỗi công dân chân chính. Trước năm 1975, ai chiến đấu ngoài tiền tuyến cho ta được tự do ở hậu phương để thờ phượng Chúa? Máu ai đã đổ để ngăn chặn làn sóng tấn công vũ bão của việt cộng, để chúng ta có đủ thì giờ lên phi cơ, xuống tàu, chạy ra hải ngoại an toàn?

Như tôi đã nói: người ta có quyền tự do để tuyên bố rằng tôi không làm chính trị hay không làm gì hết. Nhưng nếu đã tuyên bố tôi không làm chính trị cho việc này, thì cũng nên giữ lập trường để không làm chính trị cho những việc khác thì sự chọn lựa của mình mới không trở nên mâu thuẫn. Khi việt cộng cưỡng chiếm miền Nam vào tháng 4 năm 75, trong số những người di tản vào giây phút kinh hoàng đó, những người chiếm chỗ trên các phương tiện quốc gia, như tàu bè, máy bay, không phải chỉ có những người có "*nợ máu*" với cộng sản, mà còn có cả người dân bình thường, những người thuộc mọi tôn giáo. Dĩ nhiên là cũng có những Tôi Tớ, Con Cái Chúa và vợ con, gia đình của họ nữa.

Thí dụ: Trường hợp một người thuộc gia đình không làm chính trị, đã không ngần ngại lấy trọn chiếc máy bay mà mình có trách nhiệm bảo vệ và điều khiển cho các công tác quân sự của quốc gia, để chở cả nhà mình và bạn bè của mình rời VN lúc đầu sôi lửa bỏng, lúc những chiến hữu của mình: Quân, Công, Cán, Chính của Việt Nam Cộng Hoà đang gục ngã dưới lẫn đạn của kẻ thù, thì có công bằng không? Đã 25 năm qua, ít còn ai để ý đến việc đó nữa, và cũng không ai hẹp hòi để lên án một anh phi công, trong cơn hải hùng đã sử dụng phương tiện quốc gia ưu tiên cho những người không làm chính trị có cơ hội thoát thân khi giặc cộng tràn vào thành phố. Có chăng, người ta chỉ mong rằng người như thế, đừng tiếp tục lên án người làm chính trị nữa.

Công tâm mà nhận xét không phải chỉ duy nhất có những Tôi Tớ, Con Cái Chúa, chủ trương không làm chính trị, mà số người này có mặt khắp nơi. Nhưng có lẽ những Tôi Tớ, Con Cái Chúa là rõ nét nhất, khi căn cứ vào thái độ bàng quan của họ trước thời cuộc. Tôi từng hỏi một số vị lãnh đạo Hội Thánh Tin Lành VN mà tôi quen thân và kính trọng, thì chưa một vị nào công khai lên tiếng cấm đoán những tín hữu trong Hội Thánh của mình tham gia chính trị. Nhưng số người tỏ ra hài lòng khi thấy những tín hữu trong Hội Thánh của mình bỏ thì giờ tham gia vào các sinh hoạt xã hội trong cộng đồng, thì đếm trên đầu ngón tay chứ đừng

nói là khuyến khích tín hữu tham gia những việc làm có tính cách "đấu tranh tính." Dù những hành động tranh đấu này thật ôn hoà và nhân bản, để đòi hỏi tự do tôn giáo tại VN, hay áp lực chế độ việt cộng thả tù chính trị v.v...

Có thể nói những Tôi Tớ, Con Cái Chúa nào chủ trương không "dính dấp đến chính trị" là vì họ có lý riêng là lo hầu việc Chúa để được phước, là phải nhắm vào nước Thiên Đàng mà chạy, và chỉ dùng lời cầu nguyện với Chúa thôi. Đối với những người này thì không tranh, không đấu gì cả. Họ tin rằng Chúa đã cho phép các biến cố xảy ra, cho nên cầu nguyện là "hơi thở của Tín Đồ." Tôi cũng tin như thế, nhưng tôi không tin là người ta chỉ cầu nguyện là đủ. Vì Kinh Thánh có chép: **"Ví thử có anh em hoặc chị em nào không quần áo mặc, thiếu của ăn uống hằng ngày, mà một kẻ trong anh em nói với họ rằng: Hãy đi cho bình an, hãy sưởi cho ấm và ăn cho no, nhưng không cho họ đỡ cần dùng về phần xác, thì có ích gì chẳng? Về đức tin, cũng một lẽ ấy; nếu đức tin không sanh ra việc làm, thì tự mình nó chết."** (Kinh Thánh, Gia-Cơ 2:15-17)

Là một người từng nhận được ơn phước Chúa ban, là người tin tưởng tuyệt đối vào quyền năng của Ngài tôi tin rằng Chúa đã cho phép có biến cố 30-4-75 xảy ra. Nhưng tôi không tin Chúa cấm đoán những nạn nhân của các chế độ độc tài đòi hỏi những quyền căn bản mà Ngài đã ban cho họ, nhưng đã bị những kẻ vô thần dùng bạo lực tước đoạt.

Trong Kinh Thánh đã chứng minh Chúa Jesus là "một nhà chính trị trữ danh" trong thời gian Ngài còn ở thế gian. Ngài từng đánh đuổi những kẻ đổi bạc trong Thành Giê-ru-sa-lem, và còn quở mắng những kẻ đó rằng: **"Nhà ta sẽ gọi là nhà cầu nguyện, nhưng các người thì làm cho nhà ấy thành ra ổ trộm cướp"...** Người cộng sản là vô thần. Họ là hiện thân của loài quỷ dữ chuyên hãm hại người lương thiện, triệt hạ tôn giáo, giam cầm giới trí thức, trù dập những người bất đồng chính kiến, thủ tiêu những nhà yêu nước, bắt dân chúng cúi đầu làm nô lệ cho ngoại bang. Chẳng lẽ chống lại chúng là mắc tội với Trời hay sao? Đối với dân tộc các nước từng chịu ách cai trị của cộng sản, để đánh đổi sự tự do, máu của họ đã đổ, chứ không phải chỉ ngồi cầu nguyện mà Chúa cho họ thành công. Có ai đã rời VN tháng 4-75 là do ngồi một chỗ cầu nguyện, hay phải bồng bế nhau chạy thoát thân? Có ai tin tưởng rằng vì Chúa lúc nào cũng bảo vệ mình nên tối đi ngủ không cần cài cửa, hay bệnh mà không uống thuốc?

Tạ ơn Chúa vì tôi được nghe một Linh Mục Công Giáo phát biểu: "Trước khi là Linh Mục, tôi là người VN, nên tôi có bốn phận tranh đấu cho người VN." Tạ ơn Chúa vì tôi cũng nghe một Mục Sư Tin Lành VN giảng: "Hễ nói yêu nước thì phải sẵn sàng chết vì đất nước mà Chúa đã cho chúng ta sanh ra và lớn lên ở đó... Không cần biết là làm chính trị hay không, nhưng quyền tự do là quyền thiêng liêng Chúa cho con người. Hễ bị tước đoạt, là ta tranh đấu để đòi lại..." Một Mục Sư trẻ VN đã nhấn mạnh: "Chúng ta cho rằng mình là người có Chúa, có tình yêu thương, mà chẳng bao giờ dám bén mảng tới những sinh hoạt lành mạnh của đồng bào mình..." Một tín hữu Tin Lành cao niên đã nói: "Những bà cụ già quê mùa ở Thái Bình, Xuân Lộc, Trà Cổ, hay làng Hoà Hảo mà còn biết đứng lên tranh đấu cho tự do tôn giáo và đòi lại tài sản đã bị việt cộng tước đoạt. Còn chúng ta là những người cho rằng mình có sự khôn ngoan Chúa cho, nhưng khi đồng bào mình, anh em trong Chúa của mình bị việt cộng đàn áp thì cứ giữ lập trường không làm chính trị, không phản ứng gì cả, dù chỉ là phản ứng ôn hoà..."

Khích lệ hơn khi tôi được biết một Giáo Sĩ Gia Nã Đại từng qua VN, đã chia xẻ: "Không phải tin Chúa để rồi chối bỏ dân tộc mình, đất nước mình..." Điều đáng mừng là Chúa đã cho một số Tôi Tớ, Con Cái Chúa khác, có cái nhìn thực tế; âm thầm hỗ trợ đồng bào và các tổ chức đấu tranh tại hải ngoại trong những đòi hỏi ôn hoà, hoặc công khai vận động chính giới ngoại quốc trả tự do cho đồng bào, cho những vị lãnh đạo tinh thần, trong đó có các Tôi Tớ, Con Cái Chúa, đang bị chế độ việt cộng giam cầm trong các nhà tù tại VN. Kết quả, có một số vị đã được trả tự do. Nhưng cái giá mà những người tranh đấu phải trả, là bị những người

"*thiên liêng*" lên án rằng: "*Làm như thế là hồng chương trình của Chúa. Ở trong tù cũng cần có các Tô Tớ Chúa để làm chứng về ơn phước của Chúa đến những tù nhân khác...*"

Đây là điều làm cho cá nhân tôi thắc mắc. Nếu ai cho rằng chương trình của Chúa là phải có những Tô Tớ Chúa chịu nằm trong tù để làm chứng về ơn cứu rỗi của Chúa thì câu hỏi của tôi là có một Tô Tớ Chúa nào, hay một Con Cái Chúa nào dám tình nguyện vào tù để thay thế những vị kia, hầu tiếp tục thi hành chương trình của Chúa hay không? Hoặc, những ai chủ trương không làm chính trị, lúc việt cộng trả tự do, có can đảm từ chối việc được trả tự do, vì lý do tôi không làm chính trị nên không chấp nhận những thành quả do những người làm chính trị đã tranh đấu cho tôi, và tôi xin tiếp tục ở tù, hay không? Hỏi tức là có câu trả lời. Tôi tin rằng ai cũng thấy điều mâu thuẫn đó. Vấn đề là có ai chịu nêu ra để giúp giảm thiểu những mâu thuẫn đã tiềm tàng lâu ngày, đã được mọi người mặc nhiên thông qua và xem đây là những vấn đề "*bất khả tranh luận*", hay không? Điều đáng buồn là ngay trong số những Tô Tớ, Con Cái Chúa sau khi được ra khỏi tù, đã đứng vào hàng ngũ của những người "*thiên liêng*" vừa nêu, để hùng hồn tuyên bố tôi không làm chính trị và phủ nhận những đóng góp của người khác để cho mình được tự do.

Nói đến vấn đề "*không làm chính trị*", tôi nhớ vào đầu thập niên 90 có một tín hữu Tin Lành VN tại miền Bắc California. Ông là một người khá bề thế trong xã hội, về du lịch VN, bị việt cộng bắt giam. Chỉ không đầy một tuần lễ bị việt cộng khủng bố tinh thần mà ông đã bị "*tai biến mạch máu não*." Trong thời gian ông chưa được thả ra, những người thân của ông, như vợ con, anh em tín hữu và vị lãnh đạo trong Hội Thánh của ông đều có ngồi yên, mà đã làm mọi cách để kêu gọi chính quyền Hoa Kỳ can thiệp cho ông. Tại sao tranh đấu cho đồng bào cả nước thì bị lên án là "*những kẻ làm chính trị*," còn tranh đấu cho một cá nhân thì gọi là "*tình yêu thương*" là "*ý Chúa*"?

Tôi còn nhớ. Một người kia đã dựa vào câu Kinh Thánh có ý dạy con dân Chúa phải tuân phục chính quyền. Vì chính quyền không phải để người hiền lành sợ, nhưng để cho người ác sợ... mà khuyên tôi rằng: "*Hãy lo hầu việc Chúa, đừng làm chính trị, đừng chống cộng, vì chính quyền nào mà không do Chúa lập nên?*" Dù không muốn tranh luận, nhưng tôi không thể im lặng: "*Cảm ơn ông đã có lời khuyên tôi. Nhưng sao ông không ở lại với chính quyền do Chúa lập ra đó, mà bỏ chạy ra hải ngoại? Ông không sợ mắc tội cãi lại ý Chúa sao?*" Thế rồi, từ đó, người ấy không còn xem tôi là anh em trong Chúa nữa.

Nói tóm lại, làm chính trị cũng giống như hành động của một người dân bình thường yêu chuộng tự do, không muốn ném đòn thù của giặc nên đành rơi lệ bỏ nước ra đi khi giặc cưỡng chiếm quê hương mình. Làm chính trị cũng giống như phản ứng của một bệnh nhân. Hết đau là uống thuốc. Hết bệnh là tìm bác sĩ, tìm thầy thuốc. Dù thầy thuốc đó ở tận Mỹ Tây Cơ, hay xứ Phi Châu xa vời vợi.

Tôi xin kết thúc bài viết này bằng lời kêu gọi: **Xin hãy tôn trọng sự công bằng.** Hãy để cho người khác được bày tỏ sự suy tư độc lập. Đừng vội lên án, hay tiếp tay những thành phần lúc nào cũng cho là mình đúng, là cao siêu, thích lên án kẻ khác, khi thấy người ta không suy nghĩ rập khuôn như mình, không hành động giống mình... Đừng quên là chúng ta đã bỏ nước ra đi vì ngày nay ở VN đây đầy những hình ảnh nghịch lý như thế. Đừng quá khích, để rồi đưa đến sự kiêu ngạo và có những lời lẽ trịch thượng với những anh em cùng một Cha với chúng ta trên trời. Đừng tưởng chỉ có mình mới đủ tiêu chuẩn vào Nước Thiên Đàng, còn tất cả kẻ khác là tà đạo, sắp sa vào địa ngục... dù họ cũng kính Chúa, yêu người.

Tôi rất mong đón nhận những phê bình, chỉ trích về bài viết này trong tinh thần xây dựng, tương kính. Nếu cách trình bày của tôi có điều gì "*mâu thuẫn với chính tôi*", xin cho tôi được lãnh hội điều tốt đẹp hơn từ quý vị. Cầu xin Chúa cho mọi người biết kính sợ Ngài, biết trân quý những suy tư độc lập của nhau, để giúp nhau không còn mâu thuẫn với chính mình.

P.O. Box 20361,
Salem, OR 97307, USA
Tel. & Fax (503) 390-0492